

[Elisabeth Bruun Olesen]

for en sulteløn langt under de normale overenskomster. Vi finder simpelt hen, at det er et direkte anslag mod fagbevægelsens styrkepositioner, at eksempelvis faglærte bygningsarbejdere kan blive sendt på beskæftigelsesprojekter og blive tvunget til at gå på løntrykercirkulæret. Her er vi stået af for længst.

Når vi snakker om beskæftigelsesprojekterne, ser vi i det hele taget ikke nogen fidus i blot at pumpe nogle penge ind i private arbejdsgivere og så håbe på, at disse vil skabe nogle job. Skal der endelig være tale om beskæftigelsesprojekter, så vi hellere nogle flere lavet i kommunal regie.

I bemærkningerne på side 7 står der anført: »Selv om uddannelsesinitiativerne i dette forslag realiseres, herunder tilvejebringelsen af lære- og praktikpladser, vil der stadig væk være en stor gruppe af unge – fortrinsvis de 19–24-årige – der ikke ville finde plads i et længerevarende uddannelsesforløb. EIFU-kurser kan, hvis de målrettes, således at de direkte fører frem til uddannelse eller beskæftigelse, være et tilbud for denne gruppe.«

Om EIFU-kurserne vil jeg blot sige, at dem finder vi faktisk totalt perspektivløse i dag. De er degeneret til blot og bar opbevaring, som kun sikrer én ting, nemlig at arbejdsgiveren, hvis de unge da nogen sinde skulle få arbejde, kan have et håb om, at de har lært at stå op om morgenen. Lønnen, eller jeg vil nu hellere sige almissen, på 650 kr. er noget, der ligner en hån.

Til sidst vil jeg bare sige, at jeg er enig med hr. Carsten Andersen i, at en udvidelse af aldersgruppen ville være god. I går måtte vi høre, hvordan § 97 A-beskæftigelsesprojekterne for dem over 25 år skulle sættes ned, fordi man nu havde fået gjort nogle midlertidige stillinger inden for arbejdsformidlingen permanente.

Kaj Poulsen (S):

Jeg er i den situation, at jeg kan sige tak for modtagelsen af dette forslag til SF og VS, og at jeg kan sige, at et par af regeringspartierne har udtalt sig meget klart. Hvad de andre regeringspartier vil, ved vi ikke, men det tager vi som et udtryk for den interesse, man har for det problem, vi behandler her i dag.

Det forslag, som vi beder regeringen om i indeværende folketingssamling at udarbejde, skal være et forslag om en landsdækkende ungdomsgaranti. Vi siger i beslutningsforslaget, at for at ambitionsniveauet ikke skal være for højt, skal der indføres ungdomsgaranti gradvis, således at ungdomsgaranti for 16–19-årige indføres i 1985 og for 20–22-årige i 1986, og at de 23–25-årige skal være omfattet af garantien i 1987. Selv med denne gradvise overgang er der ingen tvivl om, at ambitionsniveauet er højt. Folketinget bør også sætte ambitionsniveauet højt, når det drejer sig om problemer af den karakter, som dette forslag omhandler.

Undervisningsministeren fortalte os her i dag, at han tidligere havde sagt mange positive ting om det forslag, vi behandler her. Det gjorde han også den 2. december 1983, da vi sidst behandlede forslaget. Men hvad var det, undervisningsministeren også sagde dengang, og som nu altså er overtaget af det konservative folkepartis ordfører? Det er, at man er bange for en egentlig ungdomsgaranti, fordi man vækker nogle forventninger hos unge ude omkring, og så nøjes man med ikke at gøre noget. Så nøjes man med ikke at gøre noget. Den måde løser man ikke problemerne på.

Ministerens sagde også, da vi sidst behandlede dette forslag, at vi i udvalgsarbejdet skulle diskutere, hvilke ting der skulle gennemføres for at løse problemerne. Vi har haft et valg i mellemtiden, men imidlertid er der sket det, at regeringen er kommet med et forslag om en ungdomspakke. Der er – det skal vi medgive – positive ting i den, og derfor stemte vi naturligvis også for den. Men er problemet ikke større end det, ministeren har lagt op til? Eller vurderer man ikke problemet så højt?

Vi vil bare sige, at det efterhånden er bevist, at vi løser ikke ungdomsbeskæftigelsesproblemet ved pæne udtalelser og indholds-løse forslag. Der må og skal handling til, hvis dette problem skal løses. Vi har ikke råd til at tabe eller glemme generationer, fordi man kun har smukke bemærkninger, smarte formuleringer samt en håndfuld sympati i form af penge til underhold tilovers for de unge af i dag.

Hvis folketingsflertallet mener, at det skal gøre det til en livsstil for 1980ernes unge, at